

ЉУБАВ — ВРХОВНИ ЗАКОН БИЋА

Најтеже је говорити једноставним и јасним речима о великим тајнама живота. А љубав је тајанствена као и Бог. Љубав сачињава ону тајанствену енергију Божју, јер Св. Писмо каже: „БОГ ЈЕ ЉУБАВ”.

На основу вере знамо да Бог постоји. А веру Бог нуди сваком човеку као дар.

На основу вере знамо и да је Бог један у три лица, то јест да је Бог Света Тројица. Ту истину открио нам је Бог Син — Друго лице Свете Тројице — који је постао човек, Исус Христос, не престајући бити Богом. Он нам је открио тајну Свете Тројице, показавши нам не само себе, него и Оца небеског, и пославши нам Духа Светог, Духа Истине.

Но при свем том суштина Свете Тројице остаје за наш људски разум и наше логичке појмове недомислива и неизрецива тајна.

Ако упоредимо три лица Свете Тројице са три сунца, онда би нам усијана гасовита маса, која је суштински иста у сва три сунца, представљала Божју суштину. Тој усијаној маси — као ни суштини Божјој — ми се не можемо ни приближити, а још мање дотаћи је се.

Али, постоји топлотна енергија која извире и зрачи из оне сунчане масе и повезује три сунца у једну нераздељиву топлотну целину. Та топлота која везује три сунца у једну топлотно-енергетичну нераздељиву целину, та топлота представља љубав између лица Свете Тројице. Ту „међусунчану топлотну енергију”, то јест топлину Божје љубави, можемо познати по мери своје вере, можемо је упијати у себе и у души осетити. Зато можемо рећи: Као што је Сунце извор топлоте, тако је Света Тројица извор љубави, божанске љубави између Оца и Сина и Светог Духа.

Бог је створио људе и ангеле — за разлику од животиња — као слободне личности које могу, ако желе, да постепено упијају ту Божанску енергију Тројичне Љубави и да загрејани том Божанском топлином постану слични Богу своме, Светој Тројици. Тек у том смислу, и само у том смислу, може се говорити да људи постају богови, тачније речено: „као богови”. Разуме се, не постају богови изједначивши своју суштину са Божанском — или да останемо при напред наведеној слици: не постају богови по суштини саме сунчане масе — него по енергији оне споменуте међусунчане топлоте, то јест по божанској љубави којом се човек испуњава. У теологији то се зове **ОБОЖЕЊЕ ЧОВЕКА** по благодати — а благодат је дар љубави Божје — а не по суштини Божанске природе.

Из овога је јасно да је главна одлика хришћанског монотеизма (једнобожја) у томе, што Бог није једноособно или једнолично биће чија би љубав потицала из једног лица враћајући се сама себи, што би било чисто самољубље, него је Бог један у три лица, то јест Света Тројица, у којој постоји пуноћа лица (ја-ти-он), и где љубав прелази са Оца на Сина и Светог Духа, са Сина на Оца и Светог Духа, а са Светог Духа на Оца и Сина.

На тај начин Света Тројица нам служи не само као ИЗВОР љубави, основног закона Божјег бића, него и као ПРИМЕР љубави. Јер, као што су лица Свете Тројице уједињена у међусобној бесконачној љубави, тако и три људске личности у једној кући, или тридесет милиона личности у једној нацији, или три милијарде личности у једном поколењу човечанства могу бити уједињене љубављу, основним и највишим законом Живота.

Ако се Бог уопште може описати и дефинисати, онда би најкраћа дефиниција Бога била она еванђелска реч: „БОГ ЈЕ ЉУБАВ”.

А мржња и смрт — према томе — не могу потицати од Бога, него је то изум једног побуњеног анђела — Сатане — који је злоупотребио своју слободу наметањем себе за „Свемогућег” и одвођењем Адама и Еве из Раја Божјег. Но, Света Тројица је превладала сатанско-људску злоупотребу слободе тиме, што је један од Свете Тројице — Бог Син — постао Човек — Богочовек — Исус из Назарета. Он безгрешан својом крвљу плаћа откуп за нас грешнике. Он доказује своју љубав тиме што добровољно жртвује себе на крсту када је својим умирањем победио демонску мржњу па и саму смрт. Зато је крст знак доказане божанске љубави према грешницима, а Велики Петак је дан кад је Бог показао ту своју несебичну љубав према потомцима Адамовим, заведеним у грех и бесмисао смрти. Христова смрт је извор нашег вечног живота кроз измирење са Богом („Смрт бо твоја живот мој”), а Христово васкрсење је основ и залог нашег васкрсења за живот вечни.

Својим васкрсењем Христос омогућује и нуди свима и свакоме да се вратимо у Рај Божје љубави, а за то поставља само један услов:

- да верујемо Њему барем онолико колико је Ева веровала ђаволовом обећању,
- да се надамо Њему и Његовом другом доласку, када ће Он судити свима по својој божанској правди,
- и најзад, да љубав имамо према Њему као што је Он имао према нама.

Људи некако и могу без науке, али никако не могу без етике. А извор најсавршеније етике хришћанске јесте лично Христос Бог. Без савршене православне догматике, нема ни савршене православне етике. А жижа те наше Богом откривене етике је порука: БОГ ЈЕ ЉУБАВ.

А пошто је човек слика Божја, то је онда и човек дужан да буде прожет љубављу. Човек без љубави није човек.

Зато основу наше вере чини она двострука заповест: **ЉУБИ ГОСПОДА БОГА СВИМ СРЦЕМ СВОЈИМ И СВОМ ДУШОМ СВОЈОМ, А БЛИЖЊЕГА СВОГА КАО САМОГА СЕБЕ.**

Разуме се, љубав не би била љубав кад би се коме силом наметала. Стога ни Бог, баш због своје неизмерне блажности, ником своју љубав не намеће. Зато од слободног избора сваког појединца зависи

којим ће путем кренути: у пакао или у рај, у вечну мржњу или у вечну љубав.

Као што Божанска љубав превазилази оквире људског разума, тако и љубав светих људи према Богу и према човеку превазилази све погрешне рачунице ситних људских прорачуна.

Светитељи су људи које покреће божанска љубав према свима, чак и према непријатељима њиховим. Они своју веру доказују добрим делима, а не лепом теоријом. Они олакшавају бреме преоптерећених, помажу сироте, посећују болеснике и затворенике, примају странце, праштају увреде, моле се за друге, јер добро знају онај стих из посланице Апостола Љубави (Јована Богослова): „Ко не љуби брата својега, не љуби ни Бога”.

Међутим, без Бога не можемо остварити ни своје најбоље намере и планове. Зато је велик Свети Павле који је могао да каже: „СВЕ МОГУ У ХРИСТУ КОЈИ МИ МОЋ ДАЈЕ...”

А највећа моћ, то је моћ божанске љубави у човеку вернику. Тој свемоћној љубави Свети Павле је испевао химну:

„Ако језике човечје и анђелске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звечи. И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву вјеру да и горе премјештам, а љубави немам, ништа сам. И ако раздам све имање своје, и ако предам тијело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже. Љубав дуго трпи, љубав не завиди, љубав се не велича, не надима се, не чини што не ваља, не тражи своје, не срди се, не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини, све сноси све вјерује, свему се нада, све трпи. Љубав никад не престаје...” (I Кор. 13).

Православна Црква својим животом доказује да је Љубав Божја смисао и љубави човечанске.

Да, Бог, Врховно Биће, је сам жива љубав. Свет је дело Божје на се та љубав из Божје енергије огледа и у свету и у човеку као слици Божјој. Зато је љубав врховни закон Бића.